

L'home de la genollera roja VII

Un relat de: [prudenci](#)

VII

Jo sé que tu no vols que me l'endugui
aquest fill de l'amor que es diu presència teva,
però poc a poc se'n va, se'n va i em deixa
com un nadó de llum que vol tornar a ésser lliure
enllà de solituds i de paraules noves.

Deixa que se'n vagi sol, i jo al darrera a fer-lo créixer.

Igual, igual que una tempesta d'agost aquest nou dia neix i m'il·lumina.

Amb foc, amb tro i amb pluja clara camino pels camins del sempre-és-ara;

i tu en l'adéu te'n vas i penses -qui sap si...- que vols ser mare.

Sal, ara sí, sal sota dels peus i al cor.

Ara sóc nou i he mort a la vida que volies.

Segueixo el camí del cor i no puc dir que no siguis a prop.

Et sento aquí i allà, i sóc fora de casa, i sóc a dintre.

Que n'ets de prop quan no vols posseir-me!

I així, molt lleu, me'n vaig i vinc, sóc com el vent, silent, suau, prim...

i tu, que ho saps, t'amagues al reducte on vas tenir-me pres;

però saps que tinc poder molt ben après de fer-te meva,

i cinc sentits per ésser al teu costat tot i essent lluny.